

var Noget til Hinder for, at Skiftecommissairerne efter kortere eller længere Tids Forløb kunde fra Skiftecommissionsen gaae over til Hof- og Stadsretten, og, at altsaa paa den Maade den Indvending fjernes, der kunde hentes derfra, at Skiftecommissairerne ved meget længe at forblive i deres Stilling mulig kunde være udsatte for at blive fløvede eller trætte af Forretningerne. Man kan ganske sikkert tænke sig noget Saadant, men jeg spørger: er det egentlig rimeligt, at det vil skee? Det vil vistnok kun da kunne tænkes rimeligt, dersom Assesforerne i Hof- og Stadsretten stilles bedre, hvad Gageringen angaaer, end selv ældre Skiftecommissairer, men jeg troer sandelig ikke, at det vilde være heldigt for Skiftecommissionsen, om man vilde gagere dens Medlemmer endog betydelig lavere end Hof- og Stadsretsassesforerne; Enhver har jo Lov at have sin Mening og efter min private Formening ere Hof- og Stadsretsassesforerne ikke videre godt aslagte. Han hittede derhos ogsaa, at Hof- og Stadsretsassesforerne kunde tænkes at ville gaae over i Skiftecommissionsen, og at man paa den Maade kunde vinde den tidligere Dannelselse, det mere modne, juridiske Dømmeme, som man dog vel tør forudsætte hos Hof- og Stadsrettens Medlemmer fremfor hos ganske uøvde Jurister; men det forekommer mig, at der her i Grunden er nogen Modsigelse tilstede. Dersom Sagen nemlig stilles saaledes, at det var rimeligt, at Skiftecommissionsens Medlemmer skulde ville gaae over i Hof- og Stadsretten, er det virkelig omvendt ikke rimeligt, at Hof- og Stadsrettens Assesforer, naar de ved i nogle Aar at have været i Hof- og Stadsretten vare oprykkede paa en høiere Gage, skulde ville gaae over i Skiftecommissionsen og der begynde med en ringere Gage. De vilde det saameget mindre, fordi det virkelig forholder sig saaledes, at det ingenlunde i Retten er anset for noget Behageligt at gaae over i Skiftecommissionsen. Jeg tør saaledes ganske bestemt paastaae, at man vil være affkaarret fra at kunne vente Tilgang til Skiftecommissionsen fra Hof- og Stadsrettens Medlemmer, medmindre man vilde gagere Skiftecommissionsens Medlemmer en heel Deel høiere end selv ældre Hof- og Stadsretsassesforer,

og jeg skal derfor slutte, som jeg begyndte med meget imod min personlige Følelse — at tilraade det ærede Thing at gaae ind paa Lovudkastet, saaledes som det er forelagt af Ministeriet.

Sicherung: Jeg vil tværtimod raade Thinget til at følge det ærede Medlems personlige Følelse, thi det er meget ofte, at Følelsen under saadanne Omstændigheder viser Tænkningens rigtige Retning. Det forekommer mig, at det Corporative har gjort sig gjældende hos det ærede Medlem i hans Argumentation, og at hans Følelse derimod har stillet ham som Manden, der seer Forholdene, som de virkelig ere, uafhængig af denne corporative Indflydelse. Naar han har behandlet det Spørgsmaal, om en Mand skulde træde over fra den ene Stilling til den anden, fra Landsoverretten til Skiftecommissionsen eller fra Skiftecommissionsen til Landsoverretten, saa har han, saavidt jeg har forstaaet, forudsat, at ikke nogetsomhelst andet Motiv end Hensynet til en høiere Gage kunde bringe en Mand til at søge den ene Stilling fremfor den anden; men det er ikke det Hensyn, vi skulle gjøre gjældende; vi skulle see at faae Loven saaledes indrettet, at vi i enhver Retning faae de Mænd, som til enhver Tid meest egne sig til Forretningerne. Grundloven har opstillet det Princip, at man saavidt muligt skal sondre de administrative Forhold fra de dømmende, og jeg antager, at den for en væsentlig Deel har gjort det, fordi man har anerkjendt, at de Egenheder, der hovedsagelig ere beregnede paa den administrative Forretningsdygtighed, ikke netop ere de samme, der gjøre en Mand egnet til de dømmende Forretninger, men endnu mindre er det Modsætte Tilfældet. Der vil i Landsoverretten være en ikke ringe Deel af de som Dommere meest udmærkede Mænd, der kun ville være meget lidet flikkede til at have med Skifteforvaltningen at bestille. Dommeren behøver, om jeg maa udtrykke mig saaledes, i sin Virksomhed, især naar han, som i Overretten, dømmes efter skriftlige Acter, det indre Syn, Erfertænkning, men han behøver ikke det ydre Syn; naar han kun smaalig kan læse de Acter, der forelægges ham, saa har han kun lidet